

NORA ROBERTS

Zonnige dromen

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1985 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Boundary Lines*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Pappelard
Copyright © 1987 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Mind Over Matter*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2007 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Pappelard
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © luna4 / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0363 4
NUR 302
Eerste druk juni 2019

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Golvend gras

Hoofdstuk 1

De wind sloeg tegen Jillians wangen en deed haar haren opwaaien. Hij rook vaag naar de lente en naar ontluikend groen. Genietend hief ze haar gezicht ernaar op. Onder haar spande de glanzende merrie haar spieren en ging over in galop. Ze zouden doorrijden, twee vrije geesten, zolang de zon hoog aan de hemel stond.

Het korte stugge gras en de her en der al opgekomen wilde bloemen werden platgetrapt door de hoeven van het paard. Zonder te letten op de boterbloemen reed Jillian over het veld naar het pad. Daar was de aarde hard, kastanjebruin van kleur, en aan weerszijden ervan groeide zilvergrijze salie.

Op de ruige open vlakte stonden geen bomen, maar ze had geen behoefte aan schaduw. Ze galoppeerde langs een akker waarop de tarwe bleek werd in de zon en nauwelijks bewoog in het zwakke briesje. Verderop stond het gras voor het hooi al hoog, bijna klaar voor de eerste oogst. Ze hoorde een vogel zingen en herkende de roep van een veldleeuwerik. Ze was echter geen boerin. Afhankelijk van haar humeur zou ze hebben gelachen of nijdig zijn geworden als iemand haar zo had omschreven.

De gewassen werden geteeld omdat ze nodig waren, dezelfde reden waarom de moestuin werd ingezaaid en onderhouden. Het verbouwen van je eigen voedsel maakte je onafhankelijk, en volgens haar was niets belangrijker dan onafhankelijkheid. In een goed jaar was de opbrengst groot genoeg om er een gedeelte van te verkopen, wat extra dollars in het laatje bracht. Van die paar extra dollars kon weer meer vee worden aangeschaft. Uiteindelijk draaide alles altijd om het vee.

Ze was een veefokker, net zoals haar grootvader was geweest, en voor hem diens vader.

Het land strekte zich uit zover ze kon kijken. Haar land, golvend en vruchtbaar. Hectaren akkers met graan, met daarachter de vlakten en de weiden waarop de koeien en de paarden graasden. Die dag had ze echter geen zin om de omheiningen te controleren, de koeien te tellen of de boekhouding bij te werken in het met leer en eikenhout ingerichte kantoor van haar grootvader. Die dag had ze behoefte aan vrijheid, en ze genoot er met volle teugen van.

Jillian was niet in het zadel geboren. Ze was niet opgegroeid op de ruige, uitgestrekte vlakten van Montana, maar in Chicago, omdat haar vader de geneeskunde had verkozen boven het fokken van vee, en het oosten boven het westen. In tegenstelling tot haar grootvader had zij hem dat niet kwalijk genomen: het was een kwestie van voorkeur. Iedereen had het recht om zelf zijn manier van leven te kiezen. Daarom was zij teruggekomen, terug naar haar erfgoed, toen ze vijf jaar geleden twintig was geworden.

Boven op de heuvel bracht ze de merrie tot staan. Vanaf de top kon ze over de begroeide velden uitkijken naar de weiden, die waren omheind met prikkeldraad dat vanaf die afstand nauwelijks was te onderscheiden. Daardoor wekte het de illusie van een open terrein waarop het vee naar hartenlust kon ronddwalen. Ooit was het dat ook geweest, mijmerde ze terwijl ze haar haren over haar schouders naar achteren schudde. Als ze haar ogen tot spleetjes kneep, kon ze het bijna voor zich zien – open, vrij – zoals het was geweest toen haar voorouders zich hier hadden gevestigd. De *gold rush* had hen hierheen gebracht, maar het land had hen hier gehouden. Datzelfde land hield háár hier.

Goud, dacht ze hoofdschuddend. Wie had er goud nodig wanneer er een onschatbare rijkdom was te vinden alleen al in de ruimte? Zij gaf de voorkeur aan het uitgestrekte land met zijn op zichzelf staande bergen en de groene dalen. Als haar betovergrootouders verder naar het westen, naar de hogere bergketens, waren getrokken, hadden ze misschien geploeterd in de riviertjes en de mijnen. Misschien hadden ze

daar aanspraak kunnen maken op een stukje land, er goudklompjes uitgehaald en stofgoud opgegraven, maar ze zouden nooit iets rijkers hebben gevonden dan dit. Vanaf het eerste moment waarop Jillian het land had gezien, had ze ingezien hoe waardevol en bekoorlijk het was.

Ze was toentertijd tien geweest. Op haar grootvaders uitnodiging – bevel, verbeterde ze zichzelf met een lachje – waren zij en haar broer, Marc, naar het westen gereisd, naar Utopia. Marc had natuurlijk al eerder op de ranch gelogeed. Hij was zestien geweest, en net als hun vader in zichzelf gekeerd en begaafd. En hij had even weinig belangstelling getoond voor het fokken van vee als hun vader.

Haar eerste glimp van de ranch had haar niet verrast, hoewel die niet beantwoordde aan wat veel kinderen zouden hebben verwacht na het zien van westerns. De ranch was groot en netjes. Omheinde weiden, schone stallen en schuren, en de robuuste charme van het huis zelf. Zelfs op haar tiende, zelfs na één blik, had ze geweten dat ze niet in de wieg was gelegd voor de straten en de trottoirs van Chicago, maar voor die open hemel en dat onmetelijke land. Op haar tiende had ze haar eerste ervaring met liefde op het eerste gezicht gehad.

Voor haar grootvader daarentegen had ze niet onmiddellijk liefde opgevat. Hij was een humeurige, harde, eigenzinnige oude man geweest die had geleefd voor de ranch en zijn kudde. Hij had niet het flauwste benul gehad wat hij aan moest met een spichtig meisje dat toevallig de dochter van zijn zoon was. Dagenlang hadden ze behoedzaam elkaars gezelschap gemedend, tot hij de vergissing beging een sarcastische opmerking te maken over haar vader en diens voorkeur voor pillen en injectienaalden. Opvliegend als ze was, had Jillian haar vader verhit verdedigd. Uiteindelijk hadden ze tegen elkaar staan schreeuwen, zij met een rood hoofd van woede maar met droge ogen, zelfs nadat hij haar had bedreigd met een scheerriem.

Aan het einde van dat bezoek hadden ze afscheid genomen met een mengeling van wederzijdse achting en afkeer. Toen had hij haar echter

voor haar verjaardag een op maat gemaakte beige cowboyhoed gestuurd, en dat was het begin geweest.

Misschien waren ze zoveel van elkaar gaan houden omdat ze er de tijd voor hadden genomen. In die sporadische weken tijdens haar adolescentie had hij haar alles geleerd over het leven op de ranch, maar zonder dat hij de indruk wekte haar iets te leren: het weer afleiden uit de geur van de lucht en het aanzien van de hemel, een stuitbevalling van een kalf uitvoeren, een omheining controleren en repareren, en stierkalveren hoeden. Ze had hem bij zijn voornaam, Clay, genoemd omdat ze vrienden waren. En nadat ze voor het eerst en het laatst tabak had proberen te pruimen, had hij haar hoofd vastgehouden toen ze had overgegeven. Hij had haar niet de les gelezen.

Toen zijn ogen slecht waren geworden, had Jillian de boekhouding overgenomen. Ze hadden het nooit besproken, net zomin als ze het erover hadden gehad dat haar verhuizing naar de ranch in de zomer van het jaar waarin ze twintig werd permanent zou zijn. Toen hij steeds zeker was geworden, had ze geleidelijk alle verantwoordelijkheden van de ranch op zich genomen, hoewel er geen woord tussen hen was gewisseld waarin dat officieel werd gemaakt.

Toen hij stierf, was de ranch van haar. Ze had het testament niet hoeven te horen om dat te weten. Clay had geweten dat ze zou blijven. Ze had het oosten definitief de rug toegekeerd, en als ze nog herinneringen had aan die tijd, had ze die diep begraven. Gemakkelijker dan ze haar grootvader had begraven.

Ze had medelijden met zichzelf, en dat ergerde haar. Clay had lang en intens geleefd en had gedaan wat hij wilde op de manier waarop hij dat wilde. Zijn ziekte had hem gesloopt en zou hem uiteindelijk veel pijn hebben bezorgd en hem hebben vernederd. Dat zou hij vreselijk hebben gevonden, en hij zou tegen haar hebben uitgevaren als hij had kunnen zien hoe ze over hem huilde.

Lieve hemel, meisje! Waarom verdoe je je tijd met janken? Besef je

niet dat je een ranch draaiende moet houden? Stuur een paar knechten uit om de westelijke omheining te controleren voordat onze koeien door heel Montana rondzwerven.

Ja, dacht ze met een lachje. Zoiets zou hij hebben gezegd. Hij zou een beetje tegen haar hebben gescholden en zich daarna grommend hebben omgedraaid. Natuurlijk zou ze hebben teruggescholden.

‘Lelijke ouwe brombeer,’ mompelde ze. ‘Ik zal van Utopia de beste ranch van Montana maken, al was het maar om jou te pesten.’ Lachend hief ze haar gezicht naar de hemel. ‘Wacht maar af!’

Voelend dat haar stemming was omgeslagen, begon de merrie ongeduldig te dansen en met haar hoofd te schudden.

Jillian boog voorover en klopte het dier op haar roomkleurige nek. ‘Rustig maar, Delilah. We hebben de hele middag nog.’ Daarna liet ze de merrie met een behendige beweging keren en gingen ze met soepele stappen verder.

Omdat ze maar weinig vrije tijd had, werd die gekoesterd. Deze uren had ze gestolen, wat ze des te kostbaarder maakte. Als ze de volgende dag achttien uur zou moeten werken om de tijd in te halen, zou ze dat zonder morren doen. Zelfs de boekhouding, dacht ze zuchtend. Hoewel er nog meer problemen waren: de zieke vaars, en de jeep die voor de derde keer die maand kapot was. En dan was er nog de grensomheining, dacht ze met een grimas. De grens tussen haar land en dat van Murdock.

De vete tussen de Barons en de Murdocks ging terug tot het begin van 1900, toen Noah Baron, haar overgrootvader, naar het zuidoosten van Montana was gekomen. Hij was van plan geweest om verder te trekken, naar de bergen en het goud, maar was gebleven om zich te vestigen. De Murdocks waren er al geweest, met hun grote rijke ranch. Ze hadden de Barons beschouwd als keuterboeren, indringers die waren gedoemd te mislukken, of anders te worden verdreven. Jillian knarsetandde bij de herinnering aan de verhalen die haar grootvader

haar had verteld: doorgeknipte omheiningen, gestolen vee, vernielde oogsten.

De Barons waren echter gebleven. Ze hadden zich weten te handhaven en hadden succes gehad. Ook al hadden ze niet zoveel land gehad als de Murdocks, noch zoveel geld, ze hadden het beste weten te maken van wat ze wél hadden. Als haar grootvader net als de Murdocks olie had gevonden op zijn land, dacht Jillian met een grimas, zouden ze het zich ook hebben kunnen veroorloven zich te specialiseren in volbloedrunderen. Dat was louter een kwestie van geluk geweest, niet van deskundigheid.

Ze hield zichzelf voor dat het haar koud liet. Laat de Murdocks maar zwaaien met hun blauwe linten en roepen dat ze de stamboom zouden verbeteren, zij was tevreden met het fokken van haar Herefords en korthoornrunderen en kreeg er de beste prijs voor op de veemarkt. Baron-rundvlees was eersteklas vlees, dat wist iedereen.

Wanneer hadden de arrogante Murdocks voor het laatst persoonlijk over hun land gereden, zwetend onder de zon de omheiningen controlerend? Wanneer had een van hen voor het laatst stof happend het vee bijeengedreven? Ze wist zeker dat Paul J. Murdock, een leeftijdgenoot van haar grootvader, zich al langer dan een jaar niet meer met dat soort klusjes had beziggehouden.

Ze lachte laatdunkend. Het enige waar ze goed in waren, was het controleren van de cijfers in de kasboeken en het bedrijven van politiek. Tegen de tijd dat zij haar werk had gedaan, zou Utopia de Double M op een vakantieboerderij doen lijken.

Dat idee bracht haar in een betere stemming, zodat de rimpels op haar voorhoofd verdwenen. Ze zou vandaag niet aan de Murdocks denken, noch aan het uitputtende werk dat de volgende dag zou beginnen nog voordat de zon op was. Ze zou slechts denken aan het genot van die gestolen uren, aan de aangename geur van de lente, en aan de onmetelijke fel blauwe lucht.

Het pad waarover ze nu reed, kende ze op haar duimpje. Het liep

langs het uiterste westelijke puntje van haar land. Omdat de grond te hard was voor de ploeg en te stug om er gras voor het vee op te laten groeien, werd er niets mee gedaan. Hier ging ze altijd heen wanneer ze verlangde naar zowel eenzaamheid als opwinding. Behalve zij kwam er nooit iemand, noch van haar eigen ranch, noch van het land van de Murdocks dat er evenwijdig aan liep. Zelfs de omheining, die eens de grens had aangegeven, was jaren geleden omgevallen en nooit gerepareerd. Niemand maakte zich druk om het lapje nutteloze grond behalve zij, waardoor het haar des te liever was.

Er stonden een paar bomen, populieren en espen, die net groen werden. Boven het geroffel van de paardenhoeven uit hoorde ze een nachtegaal zingen. Er waren misschien ook coyotes, en zeker ratelslangen. Ze was niet zo betoverd door de plek dat ze zich dat niet herinnerde. Aan de achterkant van haar zadel was een geweer vastgebonden, geolied en geladen.

Toen de merrie het water van de vijver rook, gaf Jillian haar de vrije teugel. De gedachte dat ze haar bezwete kleren kon uittrekken en in de vijver kon duiken, was vreselijk aanlokkelijk. Vijf minuten in dat heldere ijskoude water zou haar nieuwe energie geven, en Delilah kon uitrusten en drinken voordat ze de terugtocht aanvaardden. Bij het zien van het glinsterende water liet ze ontspannen de teugels vieren. Haar grootvader zou haar hebben verwenst om haar gebrek aan oplettendheid, maar zij dacht alleen aan de heerlijke luxe van naakt in het koude water glijden en daarna opdrogen in de zon.

De merrie rook echter nog iets anders dan het koele water. Ze steigerde abrupt en bokte, zodat Jillians eerste gedachte was dat ze een ratelslang had gezien. Terwijl ze met haar ene hand Delilah in bedwang probeerde te houden, strekte ze haar andere hand uit naar het geweer. Voordat ze pap had kunnen zeggen, vloog ze door de lucht. Ze had nog net de tijd om binnensmonds te vloeken, voordat ze met een plons in de vijver belandde. Maar ze had wel gezien dat de ratelslang benen had.

Proestend en zierend van woede krabbelde ze overeind, haar natte haren uit haar ogen strijkend, zodat ze verontwaardigd kon opkijken naar de man die schrijlings op een bruingle hengst zat. Delilah danste nerveus heen en weer, terwijl hij de glanzende hengst zonder ogeneschijnlijke moeite in toom hield.

Ook zonder dat hij op de grond stond, kon ze zien dat hij lang was. Zijn haren waren donker, golvend dik en lang, onder een zwarte cowboyhoed die een mager verweerd gezicht beschaduwde. Zijn neus was recht en aristocratisch, zijn mond goedgevormd en ernstig. Ze nam niet de tijd om de manier waarop hij op de hengst zat te bewonderen: met een soort nonchalant gezag dat zowel zelfvertrouwen als kracht uitstraalde. Wat ze wel zag, was dat zijn ogen bijna even donker waren als zijn haren. En er blonken pretlichtjes in.

Haar eigen ogen tot spleetjes knijpend, snauwde ze, alle beleefdheid vergetend: ‘Wat voer je uit op mijn land?’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij haar zonder iets te zeggen aan. In tegenstelling tot Jillian nam hij wel de tijd om te bewonderen wat hij zag. Haar rode haren waren door het water bijna zo donker als koper geworden en plakten nat tegen haar hoofd, zodat haar fijngevormde gezicht en haar honingkleurige huid werden geaccentueerd. Hij kon haar groene ogen zien fonkelen, donker als jade en dreigend als die van een kat. Haar mond, die woedend was samengeknepen, had een volle, veelbelovende onderlip, die contrasteerde met haar stevige koppige kin.

Onwillekeurig gleed zijn blik naar beneden. Ze was lang, dacht hij, en ze had nauwelijks meer rondingen dan een jongen. Op dat moment echter, met de natte blouse die als een tweede huid om haar lichaam sloot... Langzaam gleed zijn blik weer omhoog. Hoewel zijn inspectie haar niet was ontgaan, bloosde ze niet. In haar ogen was geen ongerustheid of angst te lezen. Ze keek hem aan met een ijzige blik die een andere man misschien nerveus zou hebben gemaakt.

‘Ik vroeg wat je op mijn land uitvoerde,’ zei ze op afgemeten toon.

In plaats van antwoord te geven, sprong hij uit het zadel, zo soepel en vloeiend dat ze kon merken dat hij een groot deel van zijn leven op een paard had doorgebracht. Met nonchalante passen liep hij naar de rand van de vijver. Toen glimlachte hij. In één ogenblik was zijn gezicht getransformeerd van gevaarlijk sexy naar gevaarlijk charmant. Het was een glimlach die zei: je kunt me vertrouwen... voorlopig. Hij stak een hand uit.

‘Ma’am.’

Ze haalde diep adem en liet haar adem langzaam weer ontsnappen. Zijn uitgestoken hand negerend, klom ze zonder hulp uit het water. Druipend, koud maar verre van afgekoeld, zette ze haar handen op haar heupen. ‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord.’

Lef, dacht hij. Daarvan heeft ze meer dan genoeg. Temperament en – hij zag hoe uitdagend ze haar kin vooruit had gestoken – arrogantie. De combinatie beviel hem. Met zijn duimen in zijn zakken gestoken verplaatste hij zijn gewicht, bedenkend dat het jammer was dat ze in de volle zon zo snel zou opdrogen.

‘Dit is jouw land niet,’ zei hij met slechts een vleugje van een westers accent. ‘Miss...’

‘Baron,’ snauwde ze. ‘En wie bent jij dan wel dat je me vertelt dat dit mijn land niet is?’

Eerder arrogant dan beleefd tikte hij tegen de rand van zijn hoed.

‘Aaron Murdock.’ Zijn mondhoeken gingen omhoog toen hij haar abrupt hoorde inademen. ‘De grens loopt pal hierlangs.’ Hij keek naar de neuzen van zijn laarzen, een paar centimeter bij die van haar vandaan, alsof hij de grens in de aarde afgetekend kon zien staan. ‘Hij loopt precies door het midden van de vijver.’ Met een ernstige mond maar twinkelen ogen keek hij haar weer aan. ‘Volgens mij ben je aan mijn kant in het water beland.’

Aaron Murdock, zoon en erfgenaam. Werd die niet geacht in Bil-

lings te zitten spelen met hun olievelden? Fronsend kwam ze tot de conclusie dat hij er niet uitzag als de gladde student die haar grootvader haar had beschreven. Dat was echter iets waar ze later over zou nadenken. Op dat moment was het belangrijker dat ze stelling nam en voor zichzelf opkwam.

‘Mocht ik al op jouw kant te water zijn geraakt,’ zei ze sarcastisch, ‘dan kwam dat doordat je hier op de loer lag met dat.’ Met haar duim wees ze naar zijn paard. Een magnifiek dier, dacht ze met een bewondering die ze met moeite verborg.

‘Jij hield de teugels niet stevig vast,’ bracht hij er vriendelijk tegenin.

Dat was olie op het vuur. ‘Zijn geur maakte Delilah aan het schrikken.’

‘Delilah.’ Met een geamuseerd lachje schoof hij zijn hoed naar achteren en hij bekeek Jillians glanzende merrie. ‘Dat moet voorbestemd zijn geweest,’ zei hij. ‘Samson.’ Bij het horen van zijn naam kwam de hengst naar hem toe en wreef met zijn neus langs Aarons schouder.

Jillian hield haar lachen in, maar niet goed genoeg om het kuiltje naast haar mond te verbergen. ‘Vergeet niet wat Samsons lot was,’ zei ze ad rem. ‘En hou hem uit de buurt van mijn merrie.’

‘Een mooie, jonge merrie,’ zei Aaron. Terwijl hij het hoofd van zijn paard aaide, bleven zijn ogen op Jillian gericht. ‘Een beetje nerveus, maar goedgebouwd,’ vervolgde hij. ‘Een goede merrie om mee te fokken.’

Jillians ogen werden weer spleetjes. Aaron bedacht dat ze hem bevielen, fonkelend door haar dikke wimpers.

‘Haar voortplanting regel ik zelf wel, Murdock.’ Ze plantte haar voeten stevig op de grond, die het water opzoog dat nog steeds van haar afdroop. ‘Wat doe je hier eigenlijk? Hier zul je geen olie vinden.’

Met schuin gehouden hoofd zei hij: ‘Daar zocht ik ook niet naar. Ik zocht trouwens ook niet naar een vrouw.’ Achteloos tilde hij een lok van haar zware haren op. ‘Maar ik heb er wel een gevonden.’

Er kwam een druk op haar borst die ze maar al te goed herkende. O nee! Dat was haar al een keer eerder overkomen. Ze liet haar blik zak-

ken naar waar zijn lange, bruine vingers met haar haren speelden, en keek vervolgens weer omhoog naar zijn gezicht. ‘Het zou zonde zijn als je die hand kwijtraakte,’ zei ze zacht.

Even verkrampten zijn vingers, alsof hij erover dacht de uitdaging aan te nemen. Toen liet hij haar haren los, even achteloos als hij ze had vastgepakt. ‘Opvliegend, hè?’ zei hij goedmoedig. ‘Maar ja, jullie Barons gingen altijd algauw in de aanval.’

‘In de verdediging,’ corrigeerde Jillian hem.

Een ogenblik namen ze elkaar op, beiden verbaasd dat ze hun tegenstander zo aantrekkelijk vonden. Wees voorzichtig. Dat advies kwam bij beiden op, hoewel het een instructie was waaraan ze allebei gewoonlijk moeilijk gevolg gaven.

‘Het spijt me dat de oude man dood is,’ zei Aaron ten slotte. ‘Hij moet je... grootvader zijn geweest. Klopt dat?’

Haar kin bleef opgeheven, maar hij zag heel even een verdrietige blik in haar ogen. ‘Ja.’

Ze had van hem gehouden, dacht hij enigszins verbaasd. Uit zijn eigen zeldzame woordenwisselingen met Clay Baron had hij niet de indruk gekregen dat de man bijzonder sympathiek was. Hij haalde zich de flarden informatie voor de geest die hij had gekregen sinds zijn terugkeer naar de Double M. ‘Jij moet het kleine meisje zijn dat hier jaren geleden de zomers doorbracht,’ zei hij, en hij probeerde zich te herinneren of hij haar wel eens had gezien. ‘Uit het oosten.’ Hij streek over zijn kin, die een beetje ruw was omdat hij zich die ochtend niet had geschoren. ‘Je heet Jill, hè?’

‘Jillian,’ verbeterde ze hem koeltjes.

‘Jillian,’ zei hij met een glimlach die zijn gezicht transformeerde. ‘Die naam past beter bij je.’

‘Miss Baron past het beste bij me,’ zei ze, hem verwensend om zijn innemende glimlach.

In plaats van zich te storen aan haar opzettelijke onvriendelijkheid,

gaf hij toe aan de aandrang nog een keer naar haar mond te kijken. Nee, hij geloofde niet dat hij haar eerder had gezien. Die mond zou een man niet licht vergeten. ‘Als Gil Haley de leiding heeft op Utopia moet het je goed vergaan.’

Bij die opmerking zette ze haar stekels op. Hij kon haar rug bijna recht zien worden.

‘Ik heb de leiding op Utopia,’ zei ze nadrukkelijk.

‘Jij?’ vroeg hij met een nauw verholen lachje.

‘Dat klopt, Murdock, ik. Ik heb de afgelopen vijf jaar niet in Billings achter een bureau gezeten.’ Er flitste iets op in zijn ogen, maar ze sloeg er geen acht op en praatte verhit verder. ‘Utopia is van mij, iedere vierkante centimeter grond, ieder grassprietje. Het verschil tussen jou en mij is dat ik werk op mijn ranch en niet met mijn blauwe linten zwaaiend op de jaarmarkt rondparadeer.’

Nieuwsgierig pakte hij haar handen, en haar protest negerend draaide hij ze om om de palmen te bekijken. Haar handen waren slank, maar hard en capabel. Toen hij met zijn duim over een eeltplekje streek, voelde hij bewondering opkomen – en begeerte. De goedverzorgde, hulpeloze vrouwenhanden in Billings waren hem de keel uit gaan hangen. ‘Zo, zo,’ zei hij zacht, haar handen vasthoudend, terwijl hij zijn blik weer op haar gezicht richtte.

Ze was razend, omdat zijn handen zo sterk waren, omdat ze die van haar moeiteloos gevangen hielden. Omdat ze haar hart in haar oren hoorde bonzen. De nachtegaal was weer begonnen te zingen, en ze kon de staarten van de paarden zachtjes horen zwiepen.

Hij rook prettig naar leer en zweet. Te prettig. Om zijn irissen liepen lichtbruine randjes, zodat het donkere bruin ervan geaccentueerd werd. Langs de rand van zijn kaak liep een heel dun wit litteken. Je zou het niet opmerken, tenzij je van heel dichtbij naar zijn gezicht keek. Net zoals je niet zou opmerken hoe sterk zijn handen waren, tenzij ze die van jou vasthielden.

Met een schok kwam ze tot zichzelf. Het loonde niet dat soort dingen op te merken. Het loonde niet te luisteren naar het geruis in haar hoofd. Dat had ze één keer eerder gedaan, en waar had het toe geleid? Ze was vol vertrouwen, onderdanig en niet goed wijs geweest. Ze was nu veel slimmer dan vijf jaar geleden. Het belangrijkste was trouwens dat ze niet vergat wie hij was: een Murdock. En ook niet wie zij was: een Baron.

‘Ik heb je al een keer gewaarschuwd voor je handen,’ zei ze kalm.

‘Dat klopt,’ beaamde hij, naar haar gezicht kijkend. ‘Waarom?’

‘Ik hou er niet van dat iemand me aanraakt.’

‘Nee?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op maar liet haar handen niet los. ‘De meeste levende wezens vinden dat wel fijn, als je ze tenminste op de juiste manier aanraakt.’ Hij keek haar recht in de ogen. ‘Heeft iemand je een keer verkeerd aangeraakt, Jillian?’

‘Je begeeft je op verboden terrein, Murdock,’ zei ze zonder haar ogen neer te slaan.

‘Misschien wel. We kunnen altijd die omheining weer opzetten.’

Ze wist dat hij haar niet verkeerd had begrepen. Toen ze opnieuw aan haar handen trok, liet hij ze los. ‘Blijf gewoon aan je eigen kant,’ adviseerde ze.

Hij schoof zijn hoed recht, zodat de schaduw weer over zijn gezicht viel. ‘En als ik dat niet doe?’

Haar kin ging omhoog. ‘Dan zal ik maatregelen moeten nemen.’ Hem haar rug toe draaiend, liep ze naar Delilah en pakte de teugels. Met moeite bedwong ze de aanvechting om met een hand over de rug van de bruingele hengst te strijken. Zonder naar Aaron te kijken, steeg ze op, waarna ze haar vochtige hoed weer opzette. Nu had ze de voldoening dat ze op hem neer kon kijken.

In een beter humeur leunde ze op de zadelknop. Het leer kraakte onder haar toen Delilah haar gewicht verplaatste. Haar blouse werd droog en warm op haar rug. ‘Nog een prettige vakantie, Murdock,’ zei ze met een ironisch lachje. ‘Overwerk je niet.’

Hij tilde een hand op en aaide Delilahs nek. 'Ik zal je goede raad ter harte nemen, Jillian.'

'Miss Baron,' zei ze, een beetje verder vooroverleunend.

Hij verraste haar door de platte rand van haar hoed over haar neus te trekken. 'Ik vind Jillian een mooie naam.' Voordat ze rechtop kon gaan zitten, greep hij het koordje van haar hoed. Haar met een lange eigenaardige blik aankijkend, zei hij zacht: 'Ik zweer dat je ruikt naar iets waar een man zich in zou kunnen wentelen.'

Zijn opmerking amuseerde haar. Dat hield ze zichzelf althans voor, terwijl ze deed alsof ze het bonzen van haar hart niet opmerkte. Ze trok zijn hand van het hoedenkoord, ging rechtop zitten en glimlachte. 'Je stelt me teleur. Ik had verwacht dat een man die zoveel tijd op de universiteit en in de grote stad heeft doorgebracht een elegantere tekst zou kunnen bedenken.'

Naar haar omhoogkijkend, schoof hij zijn handen in zijn achterzakken. Het was fascinerend om te zien hoe de zon in haar ogen scheen zonder het geringste vlekje goud of grijs in dat koele, donkere groen te toveren. De ogen waren te eigenzinnig om inmenging te dulden; ze pasten bij de vrouw. 'Ik zal erop oefenen,' zei hij met een bijna onmerkbaar lachje. 'De volgende keer doe ik het beter.'

Met een honende lach begon ze haar paard te keren. 'Er komt geen volgende keer.'

Voordat de merrie kon weglopen, omklemde zijn hand het hoofdstel. Met een kalme en een klein beetje geamuseerde blik keek hij haar aan. 'Je lijkt me slimmer dan dat, Jillian. Er zullen nog heel wat volgende keren komen voordat we klaar zijn.'

Ze wist niet hoe het kwam dat ze haar voordelige positie zo snel weer had verloren. Met schuin gehouden hoofd zei ze: 'Je lijkt vastbesloten die hand te verliezen, Murdock.'

Met een vlot lachje klopte hij op Delilahs nek, voordat hij zich omdraaide naar zijn eigen paard. 'Tot gauw, Jillian.'

Ziedend van woede wachtte ze tot hij was opgestegen. Delilah stapte schichtig opzij toen de paarden bijna neus aan neus kwamen te staan. ‘Blijf aan je eigen kant,’ beval Jillian voordat ze haar paard de sporen gaf. De nerveuze merrie sprong naar voren.

Samson schudde met zijn hoofd en steigerde toen hij en zijn berijder Jillian en Delilah nakeken. ‘Niet deze keer,’ zei Aaron zacht, zijn paard met een klopje op de nek kalmerend. ‘Maar wel gauw.’ Lachend stuurde hij zijn hengst vervolgens in de tegenovergestelde richting. ‘Heel gauw.’

De snelheid en de wind verdreven een groot deel van Jillians kwaadheid en frustratie. Ze reed zoals de merrie het graag wilde: snel. Misschien moest Delilah zich ook afreageren, dacht ze ironisch. Beide mannetjes waren onweerstaanbaar geweest. Als de hengst had toebehoord aan iemand anders dan een Murdock, zou ze een manier hebben gevonden om Delilah door hem te laten dekken, ongeacht hoeveel het kostte. Als ze de stamboom van Utopia’s paarden wilde verbeteren, rustte het leeuwendeel van het werk op de schouders van haar eigen merrie. En op haar ranch liep geen enkele hengst rond die Murdocks Samson evenaarde.

Het was jammer dat Aaron Murdock niet de gladde, kieskeurige, saaie zakenman was die ze zich had voorgesteld. Dat type man zou haar bloed nooit sneller hebben doen stromen. Een vrouw in haar positie kon zich niet veroorloven zich zo aangetrokken te voelen tot een man, vooral niet tot een man die haar rivaal was. Dat zou haar onmiddellijk in een nadelige positie brengen, terwijl ze juist elke voorsprong nodig had die ze kon krijgen.

Als ze wilde uitbreiden, hing er zoveel af van de komende zes maanden. Natuurlijk kon de ranch op de oude voet doorgaan en zijn behaaglijke kleine winst blijven opleveren, maar zij wilde meer. Haar grootvader had het vuur van zijn eerzucht met het ouder worden niet zozeer verloren als overgedragen op haar. Met haar jeugd en haar ener-

gie, en met behulp van die wispelturige dame die men Vrouwe Fortuna noemde, zou ze Utopia kunnen transformeren tot het imperium waarvan haar voorouders hadden gedroomd.

Ze bezat het land en de kennis. Ze bezat de bekwaamheid en het doorzettingsvermogen. Het contante geld van haar erfenis had ze alweer in de ranch gestoken. Ze had een aanbetaling gedaan op het kleine vliegtuig dat haar grootvader dankzij zijn eigenwijsheid nooit had willen kopen. Met een vliegtuig kon men de ranch in een paar uur controleren: afgedwaald vee ontdekken en kapotte omheiningen melden. Hoewel ze nog steeds geloofde dat bekwame veedrijvers en cowboys onontbeerlijk waren, besepte ze dat het alleen maar voordelig was om nieuwe technieken te combineren met de oude.

Niet alleen paarden, maar ook pick-ups en jeeps reden over de ranch. Zendapparatuur kon worden gebruikt om over lange afstanden te communiceren, terwijl iedere werknemer nog steeds een lasso bij zich had, zowel in het zadel als achter het stuur. Wanneer het nodig was, werd het vee nog steeds naar een bepaald stuk land gedreven om te grazen en werden de kalveren samengedreven in de wei voor het brandmerken, hoewel het ijzer tegenwoordig werd verhit door een bu-taanbrander in plaats van in een open vuur. De tijden waren veranderd, maar de aard van het werk en de regels niet.

Boven alles was een veefokker, net als iedere andere landsman, afhankelijk van twee dingen: het weer en de aarde. Omdat het eerste altijd onbestendig was en de tweede dikwijls onverzettelijk, had een veefokker uiteindelijk geen andere keus dan op zichzelf te vertrouwen. Dat was Jillians filosofie.

Met dat in gedachten veranderde ze van richting zonder haar snelheid te wijzigen. Ze zou langs de grens met het land van de Murdocks rijden en bij nader inzien toch de omheining controleren.

Toen ze langs een open weiland draafde waar Herefords graasden, keken de dieren met hun brede schonken en hun witte koppen nauwe-

lijks op. Het veld was dichtbegroeid met voorjaarsgras. Toen ze het geronk van een motor hoorde, bleef ze staan. Bijna gelijktijdig met haar merrie snoof ze de geur op. Benzine. Het was zonde de geur van het gras en het vee ermee te verpesten. Gelaten keerde ze Delilah om, en ze reed in de richting van het geluid.

De gedeukte pick-up was gemakkelijk te zien op de golvende vlakke. Ze stak groetend een hand op en reed erheen. Haar humeur was verbeterd, hoewel haar spijkerbroek nog nat was en het water in haar laarzen stond. Gil Haley was een van de weinige door de wol geverfde cowboys die er nog rondliepen op haar ranch of op een willekeurige andere. Honderd jaar geleden zou hij met plezier over de woeste weidegrond hebben gereden met alleen zijn zadel, zijn slaapzak en zijn pruimtabak. Als hij de kans kreeg, dacht ze, zou hij dat nu nog met plezier doen.

‘Hallo, Gil.’ Ze bracht Delilah tot staan naast het raampje van de bestuurder en keek hem lachend aan.

‘Je was vanochtend opeens verdwenen.’ Zijn begroeting was bruusk, en zoals altijd klonk zijn stem scherp. Hij verwachtte echter geen uitleg, en zij zou die trouwens niet hebben gegeven.

Ze knikte tegen de twee mannen die bij hem waren, een nieuw type cowboy, wat bleek uit hun zware werkschoenen. Gil mocht dan zijn gezwicht voor de pick-up, omdat hij daarmee twintigduizend hectare land makkelijker en grondiger kon controleren dan te paard, maar van zijn laarzen zou hij nooit afstand doen. ‘Problemen?’ vroeg ze.

‘Een eindje terug zat zo’n stomme koe vast in het prikkeldraad.’ Hij verschoof zijn pruimtabak naar zijn andere wang, terwijl hij haar loesend aankeek. ‘Ik heb haar losgemaakt voordat ze schade kon aanrichten. Zo te zien moeten we die verdraaide amaranten weer wieden. De omheining is zo overwoekerd dat ze is omgevallen.’

‘Oké. Heeft iemand de westelijke omheining vandaag nog gecontroleerd?’

Zonder dat de uitdrukking in zijn ogen veranderde, antwoordde hij: 'Nee.'

'Dan ga ik dat nu doen.' Ze aarzelde. Als iemand op de hoogte was van de roddel, was het Gil wel. 'Een uurtje geleden kwam ik toevallig Aaron Murdock tegen,' zei ze tussen neus en lippen door. 'Ik dacht dat hij in Billings was.'

'Nee.'

'Dat weet ik nu ook, Gil,' zei ze met een toegeeflijk lachje. 'Wat doet hij hier?'

'Hij heeft een ranch.'

Kranig bewaarde ze haar zelfbeheersing. 'Dat weet ik ook. Hij heeft ook een olieveld, of liever gezegd, zijn vader heeft dat.'

'Zijn jongere zus is getrouwd met een oliebaas,' vertelde Gil. 'Zijn vader heeft wat foefjes toegepast, en nu is zijn zoon terug waar hij hem wil hebben.'

'Bedoel je...?' Ze kneep haar ogen tot spleetjes. 'Blijft Aaron Murdock op de Double M?'

'Hij beheert de ranch,' lichtte Gil toe, waarna hij bedreven uit het raampje spuugde. 'Ik denk dat de situatie is gestabiliseerd na de ruzie van een paar jaar geleden. Je weet dat Murdock al bijna zeventig is, of misschien zelfs ouder. Misschien wil hij zich nu ontspannen.'

'Hij beheert de ranch,' mompelde Jillian. Het leven zou haar dus toch zuur worden gemaakt door een Murdock. In ieder geval was het haar en de oude man gelukt om elkaar uit de weg te blijven. Aaron had zich nu al binnengedrongen in wat zij beschouwde als haar privétoevluchtsoord – ook al bezat hij de helft ervan. 'Hoelang is hij al terug?'

Gil dacht even na, afwezig aan de grijze snor trekkend die over zijn bovenlip hing – een gewoonte die Jillian gewoonlijk amusant vond. 'Een of twee weken.'

En nu was ze al tegen hem op gebotst. Maar ach, ze had vijf jaar rust gehad, hield ze zichzelf optimistisch voor. In land met zoveel ruimte

zou ze één man zonder al te veel moeite uit de weg kunnen gaan. Ze wilde nog meer vragen stellen, maar die konden beter wachten tot zij en Gil alleen waren.

‘Ik ga de omheining controleren,’ zei ze kortaf, waarna ze haar merrie omdraaide en naar het westen reed.

Gil keek haar met een geamuseerde blik na. Hij mocht scheel zijn, maar zijn ogen waren scherp genoeg om te hebben gezien dat haar kleren vochtig waren. En dat haar ogen fonkelden. Was ze op Aaron Murdock gestuit? Puffend en grinnikend zette hij de motor van de pick-up weer aan. Dat gaf een man iets om over na te denken.

‘Kijk voor je, knul,’ gromde hij tegen de jonge knecht die zijn hals uitrekte om een laatste blik op te vangen van Jillian, die over het weiland galoppeerde.